

עלינו להשריש בדעתנו כי העיגון הבסיסי שלנו לחיי תורה ומצוות אינו תלוי במידת הצלחה כזאת או אחרת, אלא בתחושה פנימית עמוקה יותר המזדהה עם עולם של תורה, תחושה של אדם המבקש להדבק בתורה מתוך הבנה שרק כאשר אישיותו נצמדת לתורה היא מאירה ובאה לידי ביטוי, אך כל עוד אינה דבוקה בה היא נסתרת וכבויה.

נקודת העוגן צריכה להיות מבוססת על אמת פנימית יציבה שאינה תלויה בסביבה, בהצלחה, או בתנאים חיצוניים כלשהם, היא גם אינה תלויה תוצאה כלשהי, אלא דרך עבודה והתמודדות כזאת שגם גירויים חיצוניים או סביבה רועשת וגועשת לא יצליחו לערער אותה.

גדולי ישראל קוראים לנקודה זו "יידישקייט", לעיתים נדמה לנו כי מילה זו שייכת לבעלי בתים או לאנשים רגשיים, אך אנו איננו זקוקים לה, שהרי אנו עסוקים בהשגת עומק דברי התוספות, ומה לנו ולאמירה רגשית זו, אולם לא כך הוא הדבר, מילה זו מבטאת את הצורך העז והבסיסי ביותר להיות שייך ומחובר בקשר פנימי ואישי בעולם של תורה.

בימים אלו - ימי בין הזמנים אנו נדרשים לסוגיה זו ביתר שאת, שכן כאשר איננו במסגרת התורנית הקבועה שלנו, אנו פוגשים לעיתים בעולם זר לנו, ועלינו להיות מעוגנים ומחוברים היטב, שלא כל דבר יצליח לערער את יציבותנו, וגם אנו נמצאים במציאות אחרת, נקודת היידישקייט – העיגון שלנו כה איתנה, שכל סערה לא תוכל לה.

ימים אלו מהווים הזדמנות נפלאה עבורנו להתבונן על עמדת העוגן שלנו, כיצד נפתח אצלנו תחושת שייכות וקביעות בעולם של תורה בכל מצב שהוא, תחושה שגם אם איננו מצליחנים וגם אם איננו מצוינים עדיין אנו שייכים. עדיין מקומנו בבית המדרש!

הכרחיות ה"יידישקייט"

בעת האחרונה העיסוק סביב סוגיית גיוס בני הישיבות התעצם במלא עוז, ונראה כי המאמצים החוזרים ונשנים המבקשים להביא שינוי בתוך עולם התורה רח"ל, ובפרט הקולות חדשים הנשמעים בתוך הבית פנימה, שכביכול מי שאינו מצליח כראוי בלימודיו, מקומו בחוץ. מהווים קריאת השכמה לכל בן תורה להתבוננות ובירור הסוגיא מנקודת מבטו כבן תורה.

כל אדם זקוק לעוגן יציב ואיתן בחייו, כזה שיחבר אותו לנקודה מרכזית בכל מצב שבו יהיה. ובדומה לספינה המחוברת לעוגן יציב וחזק, שכל גלי הים אינם יכולים לה, כך גם אנו בני התורה, זקוקים לעוגן יציב ואיתן שיחבר אותנו לערכים בהם אנו מאמינים בכל מצב שנהיה, כך שגם אם נפגוש מציאות שאינה תואמת בדיוק לעולם שאנו רוצים או מכירים, עדיין נוכל להישאר מעוגנים ויציבים.

בכדי לבנות עוגן שכזה, תחילה עלינו לברר ולבער מתוכנו את הסיבות שמונעות מאיתנו את בנייתו. ואחת מהם היא הנטייה הגדולה שישנה כיום למצוינות ומצליחנות, בתקווה לעתיד מזהיר ונוצץ, נטייה זו סותרת באופן נחרץ את העיגון שכן כאשר השאיפה היא להצליח כמה שיותר בלימוד ובחברה, ורוב ההשקעה והמשאבים סובבים סביב אותה הצלחה, הרי שאם חלילה איננו מצליחים מספיק, אנו מתמלאים בתחושת אכזבה קשה של כישלון וחוסר שייכות.

נטייה זו סותרת לחלוטין את העיגון הנדרש, שהרי עיגון מטרתו להקנות יציבות ושייכות גם במצבי סער של כישלון ואכזבה, וגם בעת פגישה עם עולם זר ומנוכר, ואילו הנטייה למצליחנות רק מעצימה את תחושת חוסר היציבות והשייכות במצבים שכאלה, כביכול רק המצליח שווה, ומי שלא, אין לו מקום. וזו אחת מהסיבות המרכזיות שאנו שומעים כיום קולות האומרים שאולי באמת מי שלא מצליח אין מקומו בעולם הישיבות ח"ו.